मन्दपाल उवाच।

ज्येष्ठः सुतस्ते कतमः कतमस्तस्य चानुजः।
मध्यमः कतमः पुत्रः कनीयान्कतमश्च ते॥ ११५॥
एवं ब्रुवन्तं दुःखार्तं किं मां न प्रतिभाषसे।
5 कृतवानपि हि त्यागं नैव शान्तिमितो लभे॥ ११६॥

जरितोवाच।

किं नु ज्येष्ठेन ते कार्यं किमनन्तरजेन ते।
किं वा मध्यमजातेन किं कनिष्ठेन वा पुनः॥ ११७॥
यां त्वं मां सर्वतो हीनामुत्सृज्यासि गतः पुरा।
10 तामेव लपितां गच्छ तरुणीं चारुहासिनीम्॥ ११८॥

मन्दपाल उवाच।

सापत्नकमृते लोके नान्यदर्थविनाशनम्।
वैराग्निदीपनं चैव भृशमुद्वेगकारि च॥ ११९॥
सुव्रता चापि कल्याणी सर्वलोकपरिश्रुता।
15 अरुन्धती महात्मानं वसिष्ठं पर्यशङ्कत॥ १२०॥
विशुद्धभावमत्यन्तं सदा प्रियहिते रतम्।
सप्तर्षिमध्यगं वीरमवमेने च तं मुनिम्॥ १२१॥
अपध्यानेन सा तेन धूमारुणसमप्रभा।
लक्ष्यालक्ष्या नातिरूपा निमित्तमिव दृश्यते॥ १२२॥
20 अपत्यहेतोः संप्राप्तं तथा त्वमपि मामिह।
दुष्टमेव पतिं मत्वा सा यथैवाद्य वर्तसे॥ १२३॥
नैव भार्येति विश्वासः कार्यः पुंसा कथं चन।
नहि कार्यमनुध्याति नारी पुत्रवती सती॥ १२४॥

वैशंपायन उवाच।

25 ततस्ते सर्व एवैनं पुत्राः सम्यगुपासते।
स च तानात्मजान्सर्वानाश्वासयितुमुद्यतः॥ १२५॥

मन्दपाल उवाच।

युष्माकमपवर्गार्थं विज्ञप्तो ज्वलनो मया।
अग्निना च तथेत्येव प्रतिज्ञातं महात्मना॥ १२६॥
30 अग्नेर्वचनमाज्ञाय मातुर्धर्मज्ञतां च वः।
भवतां च परं वीर्यं पूर्वं नाहमिहागतः॥ १२७॥
न संतापो हि वः कार्यः पुत्रका हृदि मां प्रति।
ऋषीन्वेद हुताशो ऽपि ब्रह्म तद्विदितं च वः॥ १२८॥